

تله اختیارات ویژه

صادق امامی
عضو شورای سردبیری

یادداشت

در آستانه سفر مسعود پزشکیان، رئیس جمهور به نیویورک برای سخنرانی در مجمع عمومی سازمان ملل متحد، برخی چهره های اصلاح طلب از رئیس جمهور خواسته اند تا با «اختیارات لازم» عازم نیویورک شود و با مقامات ارشد آمریکایی و اروپایی گفت و گو کند. منظور آن ها از گفت و گو با این مقامات ارشد، منحصراً به یک نفر ختم می شود: «دونالد ترامپ»، رئیس جمهور آمریکا. این درخواست مذاکره در شرایطی طرح شده است که با وجود تلاش های واسطه ها، آمریکا هیچ تمایلی برای مذاکره با ایران نداشته و حتی پاسخی به واسطه ها هم نداده است. مذاکره حتی با آمریکا شاید محل اشکال نباشد اما مسئله اینجاست که فعلاً طرف آمریکایی حاضر به انجام مذاکره و گفت و گو با ایران نیست. قدیمی هادر چنین وضعیتی ضرب المثل شیرینی داشتند. آن ها وقتی که یک طرف ماجرا خیلی پرشور، پر سر و صدا و پرخرج عمل می کند، اما طرف دیگر هیچ خبری ندارد و ساکت و ساده است، می گفتند: «خانه عروس بزن و بگو، خانه داماد هیچ خبری نیست». حالا اشتیاق این افراد برای مذاکره با آمریکا، بزن و بگوئی است که در خانه عروس به راه افتاده است و الا در خانه داماد، خبر خاصی جریان ندارد.

این ایده های رمانتیک در سیاست خارجی آن هم تنها چند ماه پس از حمله نظامی رژیم صهیونیستی و آمریکایه خاک ایران، تله ای است که بخشی از جریان حامی دولت پیش پای رئیس جمهور پهن کرده است. برای اثبات اینکه این ایده تا چه اندازه دور از واقعیت و کودکانه است، کافی است چند هفته و حداکثر چند ماه به عقب بازگشت و وقایع رایک به یک مرور کرد.

❶ بیست و سوم خرداد ۱۴۰۴ در حالی که ایران و آمریکا زمان دور بعدی مذاکرات را تعیین کرده بودند، رژیم صهیونیستی، نیروی نیابتی آمریکایه ایران حمله کرد. ضربات سنگین ابتدایی، مقامات واشنگتن را به این جمع بندی رسانده بود که کار تقریباً تمام است و از همین رو نیز بی پرده و شادمان درباره جنگ اظهار نظر می کردند. چند روز بعد در ابتدای تیرماه، فردریش مرتس، صدراعظم آلمان صراحتاً از اسرائیل برای حملات هوایی به ایران تشکر کرد و گفت این «کار سخت و کثیفی» بود که اسرائیل «به جای همه ما انجام داد». پس از پایان جنگ، آمریکا با این تصور که به تأسیسات هسته ای ایران ضربه ای سخت زده و غنی سازی هسته ای را نابود کرده است، دیگر دلیلی نمی دید تا به واسطه هایی که برای از سرگیری مجدد مذاکره رابری می کردند، پاسخ مثبت بدهد. وقتی جمع بندی طرف آمریکایی این است که دیگر چیزی وجود ندارد که بخواهیم بر سر آن مذاکره کنیم، چگونه می توان با او پشت میز مذاکره نشست؟ یا وقتی او از سرب میلی حاضر به مذاکره باشد، چه امتیازی باید به او داده شود تا از قبیل آن، یک توافق حاصل شود؟ پرسش مهم تر اینکه آیا در همان مذاکرات فشرده فروردین ۱۴۰۴، هدف طرف مقابل واقعاً مذاکره بوده است؟

❷ در مذاکرات با طرف اروپایی در استانبول، ایران برای جلوگیری از صدور اعلامیه فعال سازی مکانیسم ماشه، با طرف اروپایی به یک جمع بندی رسید و قرار بود بر پایه آن ایران دو موضوع مذاکره با آمریکا و همکاری با آژانس رادر بیانیه ای اعلام کند. تیم ایرانی این دو موضوع را می پذیرد تا مانع از فعال شدن مکانیسم ماشه شود. پس از یک فرصت کوتاه، طرف اروپایی زیر توافق می زند و تأکید می کند که اعلامیه فعال سازی مکانیسم ماشه را منتشر خواهد کرد. یکی از درخواست ها و یا به عبارت بهتر شروط اروپا برای حل و فصل اختلافات و پایان دادن به مکانیسم ماشه، توافق از سرگیری همکاری ایران با آژانس بین المللی انرژی اتمی بود. یکی از مقامات ارشد اروپایی به رافائل گروس، مدیرکل آژانس انرژی اتمی گفته بود هر توافقی که بین ایران و آژانس نهایی شود، مورد تأیید اروپاست. در قاهره ایران با آژانس به توافق رسید؛ اما بلافاصله پس از امضای توافق، اروپایی ها زیر حرفی که زده بودند، زدند تا محمد اسلامی، رئیس سازمان انرژی اتمی به این موضوع واکنش نشان دهد و بگوید که از لحظه ای که توافقنامه ایران و آژانس امضا شد، اروپا «موضع جدید و تندتری» اتخاذ کرد. رویکرد اروپا و بهانه جویی ها - که در نهایت به رأی معنادر جمعه گذشته در شورای امنیت منجر شد - نشان می دهد که طرف غربی از ماه ها قبل تصمیم رابری فعال سازی مکانیسم ماشه گرفته است. به نظر می رسد اروپا و آمریکا متأثر از ادعاهای رژیم صهیونیستی و اپوزیسیون ایرانی، به این جمع بندی رسیده اند که ایران، ضعیف است و به همین دلیل نیز نمی خواهند از کوچک ترین ابزار برای فشار بر ایران چشم پوشی کنند. در چنین اتمسفری، طرح ایده هایی همچون «اختیارات لازم» بویست موزی است که حامیان دولت می خواهند در نیویورک زیر پای مسعود پزشکیان بیندازند تا او را با سر به زمین بزنند. تنها راه ممکن، از بین بردن تصور ایران ضعیف است. در غیر این صورت، مذاکره از سر استیصال و ناتوانی، حاصلی جز دادن امتیاز و دستاوردی جز «تقریباً هیچ» به بار نخواهد آورد.

فرهیختگان

دوشنبه
۳۱ شهریور ۱۴۰۴
۲۹ ربیع الاول ۱۴۴۷
۲۲ سپتامبر ۲۰۲۵شماره
۴ ۵ ۱ ۱
صفحه
۱۶
تومان
۱۰۰۰۰FARHIKHTEGANONLINE
FARHIKHTEGANDAILY.COM

معاون پیگیری های ویژه دفتر شهید رئیسی

در گفت و گو با «فرهیختگان» خبر می دهد

چرا شهر یور ۱۴۰۱
توافق نشد؟

ترامپ می خواهد از متقاضیان مهاجرت کاری ۱۰۰ هزار دلار در سال بگیرد، متوسط حقوق در آمریکا سالی ۶۵ هزار دلار است

مهاجرت به آمریکا دیگر نمی صرفد

برای علیرضا دبیر که فحش شنید؛ اما کشتی را متحول کرد

جای درست، نتیجه درست

لذت تماشای ایران پهلوان

دکتر رنجبر در چهاردهمین نشست اتحادیه واحدهای دانشگاه آزاد شرق، جنوب و شمال کشور مطرح کرد

لزوم تغییر رویکرد «تدریس محض»
به «آموزش مسئله محور»

سال تحصیلی با یاد ۷۳ شهید دانشجوی دفاع ملی ۱۴۰۴ آغاز شد

جای رفقا خالی

[طرح: فرش فروری آفریشتگان]